

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **K. K., nar. X., státní příslušnost X.**, t. č. pobytem P. 9, P. H. 966/31, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-77234-3/SO/sen-2013,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 18. 11. 2013 domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-77234-3/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 22. 5. 2013, č. j. OAM-8397-50/PP-2011, kterým byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 22. 5. 2013 byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť nepředložila doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Správní orgán prvního stupně vydal výzvu k odstranění nedostatků žádosti a následně mu byly doručeny společné fotografie účastníků řízení, kopie dokladů z Komerční banky a.s., potvrzení, že R. Š. má dispoziční právo k bankovnímu účtu žalobkyně a příjmové doklady o platbách společného nájmu bytu za měsíce květen až listopad 2012.

Správní orgán prvního stupně vydal znovu výzvu k odstranění nedostatků žádosti a byl mu doručen doklad o zdravotním pojištění a potvrzení z Komerční banky a.s., že R. Š. je žalobkyní zmocněn k jejímu účtu.

Správní orgán prvního stupně sepsal protokoly o výsledku účastníků a v rozhodnutí ze dne 22. 5. 2013 poté podrobně uvedl rozdíly ve výpovědích. Rozpory se týkaly seznámení, zaměstnání, vlastnictví domácího zvířete, vzájemných dárek, druhu připojení k internetu. Potom konstatoval, že podle odpovědí účastníci řízení neznají informace o sobě. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo uskutečněno několik kontrolních návštěv v dopoledních i večerních hodinách na adrese P. 8, H. 767/4, při nichž byla zastižena pouze žalobkyně a R. Š. nikdy. Sousedé poznali žalobkyni, nikoliv R. Š. Poté, co žalobkyně předložila doklad o změně pobytu – P. 9, P. H. 966/31, konaly se pobytové kontroly i na této adrese. Žalobkyně byla zastižena pouze jednou a k nepřítomnosti R.Š. tvrdila, že je u rodičů na M.

Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 17. 10. 2013, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný aplikoval ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že doklad osvědčující skutečnost, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, přes opakované výzvy správního orgánu předložen nebyl. Uvedl, že definice pojmu rodinný příslušník obsažená v ustanoveních § 15a odst. 3, 4 zákona o pobytu cizinců se použije i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, podle něhož vztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, vymezuje. Rodinný vztah není pouze společné bydlení na stejné adrese, ale i podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě potřeb.

Žalovaný uvedl, že cizinec musí žít s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému a žít s ním ve společné domácnosti, přičemž obě podmínky musí být naplněny současně. Musí jít vždy o vztah mezi dvěma osobami s dlouhodobou citovou či jinou vazbou. Podle žalovaného je vztah druhá a družky trvalým soužitím dvou osob opačného pohlaví, které zejména sdílejí společnou domácnost a sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb. Charakteristické pro tento druh soužití jsou rovněž úzké citové vazby druhá a družky. Podle spisového materiálu nebyla prokázána trvalost vztahu mezi žalobkyní a R. Š., a proto bylo podle žalovaného nadbytečné, aby se správní orgán zabýval dalšími otázkami společného soužití účastníků řízení. Pro doložení dokladů

osvědčujících skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, poskytl správní orgán prvního stupně žalobkyni dostatečnou možnost. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti se primárně opírá o vyhodnocení dokladů předložených žalobkyní.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Žalobkyně namítala porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců, a to

1. § 87b – definuje sice podmínky podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu, avšak nespécifikuje podmínky, za nichž dojde k zamítnutí žádosti;
2. § 15a – obsahuje definice specifických kategorií rodinných příslušníků občana EU; rovněž v tomto ustanovení definována žádná z podmínek, která odůvodňuje zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu;
3. § 15a odst. 3 - žalobkyně dle správních orgánů nedoložil doklad, který by prokazoval sdílení společné domácnosti, avšak nelze sdílení společné domácnosti a vztah obdobný vztahu rodinnému prokázat exaktním důkazním prostředkem, správní orgány měly dostatek důkazů k prokázání vedení společné domácnosti – výsledky žalobce a jejího partnera, pobytové kontroly na adrese sdílení společné domácnosti nebo další doložené doklady potvrzující vzájemná dispoziční práva k bankovním účtům;
4. § 174a – správní orgány zcela ignorovaly parametry pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života, opominuly rodiče žalobkyně, přítele, studium a veškeré sociální a kulturní zázemí žalobce v České republice.

Žalobkyně namítala řadu procesních pochybení žalovaného spočívající v porušení správního řádu, a to

5. § 68 odst. 2, 3 – nedostatečná určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, neobsahuje právní ustanovení, na jejichž základě byla žádost účastníka zamítnuta, a které obsahuje podmínku, na jejímž základě může být žádost zamítnuta;
6. § 3 – nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti;
7. § 2 odst. 3, 4 – rozpor napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového se základními zásadami činnosti správních orgánů;
8. § 89 odst. 2 – žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami odvolatele a nerozhodl na základě správního uvážení, ale na základě libovůle;
9. § 50 odst. 4 – porušení plněním správního orgánu na předložení dokladu o vedení společné domácnosti, správní orgány opominuly ostatní důkazy prokazující vedení společné domácnosti, volné hodnocení důkazů musí být řádně zdůvodněno.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 11. 2013 a ze dne 9. 12. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyně přes výzvy správního orgánu prvního stupně nepředložila doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobkyně by musela doložit, že má trvalý vztah obdobný rodinnému s R. Š. a že s ním žije ve společné domácnosti, přičemž musí být doloženo splnění všech podmínek, nikoliv pouze skutečnost, že spolu žijí v téže bytě. Nebyla naplněna trvalost vztahu mezi žalobkyní a R. Š., když předložené doklady ani skutečnosti obsažené ve spise nesvědčí o naplnění této podmínky

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 7. 4. 2015, při němž zástupce žalobkyně setrval na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích a žalovaný správní orgán se omluvil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost nebo neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, tam má soud za to, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí je dostatečně srozumitelné. Je z něj seznatelné, v jaké záležitosti odvolací správní orgán rozhodoval, že rozhodoval tedy o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 22. 5. 2013, č. j. OAM-8397-50/PP-2011, které zamítnul. Následující odůvodnění napadeného rozhodnutí koresponduje tomuto výroku.

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. května 2013, č. j. 7 A 37/2010 – 39, ze zákona o pobytu cizinců, ani ze správního řádu u roku 2004 neplyne povinnost správních orgánů vést řízení tak, aby byla posilována důvěra cizince ve správnost rozhodování správních orgánů. Tato povinnost vychází z již neúčinné právní úpravy, konkrétně z § 3 odst. 4 správního řádu z roku 1967. Podle stávající právní úpravy obsažené ve správním řádu z roku 2004 je správní řízení založeno na základních zásadách zakotvených v § 2 až § 8 tohoto zákona, mezi něž uvedená povinnost nepatří.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2014, č. j. 9 A 118/2011 – 39, není zákonnou povinností správního orgánu poučovat cizince v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu o tom, jaký konkrétní doklad má předložit za účelem prokázání toho, že mezi ním a občanem Evropské Unie/České republiky je trvalý vztah obdobný rodinnému (k § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73, I. Zjištění správního orgánu, zda se jedná o cizince, na něhož dopadá § 15a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam, neboť na něm záleží, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována. Správní orgán není povinen vycházet ze samotného tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem Evropské unie - toto tvrzení musí být v řízení prokázáno relevantními důkazy.

II. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje legální definici pojmu „společná domácnost“, použitého v § 15a odst. 4 písm. a) citovaného zákona. Pod tímto pojmem je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ § 115 občanského zákoníku a neexistuje důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, vztah obdobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců] musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje. Za vztah rodinný je považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec - sestřenice.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. ledna 2011, č. j. 1 As 109/2010 – 76, skutečnost, že cizinec podá žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sdílení společné domácnosti s občanem České republiky, neznamená, že na něj musí být bez dalšího nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana České republiky (§ 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců) i v dalších řízeních. Pokud je s cizincem, který podal takovou žádost, vedeno řízení o správním vyhoštění, je cizinecká policie oprávněna po něm požadovat, aby hodnověrně doložil, že skutečně sdílí společnou domácnost s českým občanem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35, trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, popř. i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29, I. Při výkladu pojmu trvalého žití [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 115 občanského zákoníku z roku 1964] nelze vycházet pouze z momentálního faktického stavu, ale je nutno se zabývat trvalostí působení ve společné domácnosti, jakož i vyjádřenou společnou vůlí osob k trvalému žití ve společné domácnosti, a to s přihlédnutím k objektivně zjiřitelným skutečnostem svědčícím o takovém úmyslu. Trvalost spolužití není dotčena tím, že se člen domácnosti přechodně zdržuje mimo ni (zde v případě výkonu zaměstnání).

II. Trvalé opuštění společné domácnosti je nejen úkonem faktickým, nýbrž i úkonem právním, musí být také svobodným projevem toho, kdo domácnost opouští, resp. v ní již nehodlá setrvat (§ 34 a § 115 občanského zákoníku z roku 1964).

Městský soud v Praze považuje za nutné zdůraznit, že řízení dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora rozvedených zákonných podmínek. Je tedy v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a při aplikaci na situaci, na niž dopadá úprava Evropské unie, tj. čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z těch informací, které uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace prokazující existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému stěžovatele a občana Evropské unie. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. listopadu 2013 č. j. 6 As 95/2013 – 41).

Ze sdělení Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, ze dne 14. 12. 2011, č. j. KRPA-78877-2/ČJ-2011-000026, soud osvědčil, že ve dnech 7. 12. 2011 v 18:30 hod., 9. 12. 2011 v 19:00 hod., 12. 12. 2011 v 21:30 hod. a 13. 12. 2011 v 10:00 hod. byla příslušníky policie na adrese P 8, H. 767/4, provedena pobytová kontrola podle § 164 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zaměřená na prověrku ubytování K. K., nar. X., a R. Š., nar. X. Jedná se o 14 patrový dům, domovní zvonek byl označen jmény: K. K., R.Š., V.V., poštovní schránka č. X. byla označena stejnými jmény. Šetřením bylo zjištěno, že se jedná o byt č. X. v X. patře, který je označen pouze č. X. Hlídce otevřela paní K., která byla ztotožněna dle předloženého cestovního pasu č. X. a na požádání pozvala hlídku dále. Šetřením bylo zjištěno, že se jedná o byt 2+kk, který je obýván paní K. a jejím druhem R. Š., který nebyl při kontrolách nikdy zastižen. V kuchyni na odsavači par bylo zastrčeno několik společných fotografií, v ložnici byla manželská postel, na jedné polovině byl polštář s přikrývkou a na druhé polovině zastlano několik přikrývek a polštářů. Paní K. ukázala ve skříni oděvy patřící oběma partnerům a v zásuvce uložené spodní prádlo obou. V koupelně bylo několik zubních kartáčků a z pánské kosmetiky pouze ruční holicí strojek s vyměnitelným břitkem. Na dotaz, kde pracuje a kdy bývá doma pan Š., uvedla, že pracuje u svého kamaráda mimo P. jako svářeč, do práce chodí brzo ráno a vrací se v pozdních nočních hodinách. Na dotaz, zda má pan Š. v bytě nějaký pracovní oděv, uvedla, že má pouze jediné sportovní oblečení, které používá jako pracovní, a to má na sobě. Ve věci byli vytěženi sousedé z vedlejších bytů, kteří nechtěli být uvedeni v protokolu, a kteří podle předložených fotografií uvedli, že znají a potkávají paní K. a pana Š. nepoznali.

Ze sdělení Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, ze dne 12. 2. 2013, č. j. KRPA-53409-1/ČJ-2013-000026-1, soud osvědčil, že ve dnech 7. 2. 2013 v 18:40 hod., 8. 2. 2013 v 9:150 hod. a 11. 2. 2013 v 19:00 hod byla příslušníky policie na adrese P. 9, P. H. 966/31, provedena pobytová kontrola podle § 164 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zaměřená na prověrku ubytování K. K., nar. X., a R. Š., nar. X. Jedná se o nový dvoupatrový bytový komplex, byt o velikosti 2+kk je v soukromém vlastnictví paní V. V., nar. X., matky paní K., byt se nachází v X. patře a je označen pouze č. X. Na této adrese by měli bydlet kromě K. K., nar. X., R. Š., nar. X., rovněž V. V., nar. X., a K. K., nar. X., otec žadatelky. Hlídce otevřela paní K., která na dotaz, kde je pan Š., uvedla, že je právě na M. u rodičů, kde má nějakou práci. Až se vrátí, měl by dostat práci ve F. a odjet tam. K dotazu na své rodiče uvedla, že jsou na U., kde se otec léčí, ale matka jezdí pravidelně každých 14 dní do P.. Paní K. ukázala své přítelovo oblečení, toto bylo zatím na ramínkách na věšáku a ve velkých taškách, neboť čekají na skříň. Ukázala hygienické potřeby uložené v koupelně, které podle jejích slov byly její a pana Š. Boty uložené na chodbě byly pouze dámské.

Z protokolu sepsaného Ministerstvem vnitra dne 25. 1. 2012, č. j. OAM-8397-14/PP-2011, o výsledku K. K., podle § 18 odst. 1 správního řádu, soud zjistil, že po poučení uvedla, že

„Nepracuje, má ekonomické vzdělání, vysokoškolské, které odpovídá titulu inženýra;
Do české republiky vstoupila počátkem roku 2011 na slovenské vízum;
R. Š. se narodil dne X. ve V., V. M., do X let žil v dětském domově bez rodičů, pracuje ve V. jako svářeč a bydlí v P. 8, H. 4;
Seznámili se v dubnu 2011 v P. na diskotéce K. I., druhý den se sešli na náměstí Republiky u Palladia, zašli na kávu do KFC a postupně se stýkali;
Začátkem června se k ní R. Š. nastěhoval;
Děti nemá;
Mluvíme především česky;
K narozeninám jsme mu dala kosmetický balíček NIVEA a slavili jsme doma;
K narozeninám jsem dostala mobilní telefon a 24 růží, šampaňské, ale protože v den svých narozenin byla na U., slavili jsme až v listopadu 2011;
Vánoce jsme neslavili, protože R. nebyl doma, dárky jsme si dali již 21. 12. 2011, dala jsem mu šedivou mikinu a on mě dal GUCCI parfém;
Naposledy jsme byli na pizze před 14 dny a tu jsme si vzali domů;
Máme yorskhirského teriéra, je to pes a jmenuje se M., koupila jsem ho před 3 roky na Slovensku a od té doby je u nás doma v H. ulici, venčím ho já ráno a večer, R. ho má rád;
Připojení Wifi a Vodafone zařídila maminka, cenu neznám, protože to platí maminka, na kterou je to napsáno.“

Z protokolu sepsaného Ministerstvem vnitra dne 25. 1. 2012, č. j. OAM-8397-15/PP-2011, o výsledku R. Š., podle § 18 odst. 1 správního řádu, soud zjistil, že po poučení uvedl, že
„Narodil se dne X. ve V. M., okres V., svobodný, vyučený v oboru automechanik, pracuje ve V. jako zámečník ve firmě pana V. N. a bydlí v P. 8, H. 4;
Družka přijela do České republiky na jaře 2011, má ekonomické vzdělání, je v domácnosti a příležitostně pomáhá svému otci v jeho firmě při překladech;
Seznámili se v dubnu 2011 v P. na diskotéce K. I. která trvala do ranních hodin a ještě týž den se sešli na Václavském náměstí republiky u KFC a postupně se stýkali;
Začátkem června jsem se k družce nastěhoval;
Má syna M., nar. X. nebo X., který po roce šel k adoptivní rodině;
Mluvíme spolu směsicí češtiny, angličtiny a ukrajinštiny, ale základem je čeština;

Dne X. jsme oslavili moje narozeniny a vánoce dohromady, byli jsme u nás v bytě a 23. 12. 2011 jsem odjel do V. M. k příbuzným a vrátil se až 1. 1. 2012, dostal jsem šedou mikinu s kapucí, kazetu kosmetiky NIVEA a další drobnosti, vánoční stromek jsme neměli, já jsem koupil družce GUCCI parfém a nějaké drobnosti;

Družka v době svých narozenin nebyla v ČR, byla na U., když se vrátila, koupil jsem jí 24 růží a oslavili jsme je doma;

Poslední dobou jsme v žádné restauraci nebyli, pouze začátkem prosince 2011 jsme zašli na večeři v horním patře obchodního centra Billa na Proseku, stravujeme se doma, vařím já i družka;

Žádné zvíře nemáme.

Internet má na flashce, myslím přes Vodafone, ale nejsme si jist, protože družka měla internet již před mým nastěhováním, cenu nevím.“

Pokud jde o hmotněprávní stránku inkriminované věci, je třeba zdůraznit, že v situacích, kdy cizinec žádá o povolení k pobytu na území České republiky a argumentuje tím, že na území České republiky žije s občanem České republiky, tedy koneckonců s občanem Evropské unie ve svazku, který je obdobný tedy manželství, pak přirozeně neexistuje žádný formalizovaný doklad, kterým by bylo možno takovou skutečnost doložit. Nicméně jak vyplývá z citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, leží důkazní břemeno, že žije v takovém svazku obdobném svazku manželskému, právě na žadateli, v inkriminované věci na žalobkyni. Nezbyvá tedy než, aby žalobkyně doložila důkazní prostředky, jimiž prokáže, že takový vztah mezi ním a občanem Evropské unie R. Š. existuje, že spolu sdílejí společnou domácnost, že společně hospodaří, že zkrátka existuje reálně jejich soužití, které je v materiálních znacích obdobné soužití manželskému.

Žalovaný v inkriminované věci provedl dokazování výsledkem obou účastníků řízení, tedy jak žalobkyně, tak i R. Š. Z protokolů o těchto výsledcích vyplývá, že se dotazoval na skutečnosti, které by měly souviset s jejich společným soužitím a jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje, shledal v jejich výpovědích podstatné rozpory, zpochybňující, že by skutečně mezi nimi takové soužití mělo existovat. Lze poukázat na rozpory uváděné správními orgány ohledně seznámení, resp. první schůzky, ohledně toho jaké vykonávají zaměstnání, ohledně toho jaké vlastní domácí zvíře. Nebylo lze přehlédnout, že žalobkyně s naprostou jistotou uvedla, že mají yorkshirského teriéra, kterého pořídila na Slovensku před třemi lety, a kterého sice venčí jenom ona, nicméně pan Š. ho má rád. Naproti tomu pan Š. se stejnou rozhodností prohlásil, že žádné zvíře doma nemají. Dále existují rozpory ohledně toho, co uvedli ohledně dárků, které si dali k narozeninám, popř. jaké mají připojení k internetu. Žalovaná Komise uzavřela s tím, že neznají osobní informace o sobě, které by nepochybně znali, kdyby spolu skutečně žili.

Soud dále poukázal na to, že při žádné z kontrol, které cizinecká policie v místě bydliště žalobkyně (ať se jednalo o dresu X) provedla, nebyl pan Š. zastížen. Dotazováním u sousedů nebylo zjištěno, že by ho sousedi z vedlejších bytů znali. Nebylo koneckonců ani shledáno, že by se v domácnosti žalobkyně, resp. i její matky, když na domovním zvonku i na schránce se nacházelo rovněž její jméno, nacházely předměty osobní potřeby nějakého muže, které by tam nepochybně byly, pokud by tam skutečně žil, s výjimkou ručního holicího strojeku s vyměnitelným břitem.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že skutečnosti, které byly v průběhu správního řízení zjištěny, skutečně nepotvrzují tvrzení žalobkyně o tom, že by tedy na

předmětné adrese X, vedla společnou domácnost se společným hospodařením, tedy s nějakou osobou, která by byla občanem Evropské unie, z čehož by jí vzniklo právo domáhat se povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Nebylo lze opominout rovněž nadčasovou souslednost událostí, když žalobkyně uvedla, že s panem Š. se měla seznámit začátkem dubna 2011, začátkem června 2011 se měl pan Š. přistěhovat do jejího bytu a následně 17. června 2011 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu s tím tedy, že společně sdílejí společnou domácnost. Nelze nepřipomenout citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2015 – 35, podle něhož trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze hodnotit **především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality**, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry. V inkriminované věci je mezi daty seznámení, zahájení společného bydlení a podání žádosti podle § 87b odst. 3 písm. b), odst. 4 zákona o pobytu cizinců rodinného příslušníka občana Evropské unie o povolení k přechodnému pobytu, tak krátký časový interval, že lze mít oprávněné pochybnost o tom, že by skutečně tato situace v době, kdy žalobkyně svou žádost podávala, již taková byla.

Soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže nevyhověl odvolání žalobkyně, a jestliže je zamítnul, když vycházel jen z těch podkladů, které jsou ve správním spise soustředěny.

Je pravdou, že žalobkyně správnímu orgánu překládala řadu listinných důkazních prostředků za účelem prokázání toho, že s R. Š. sdílí společnou domácnost. Nutno ovšem podotknout, že některé z jím předložených důkazních prostředků nemají v tomto směru prakticky žádnou vypovídací hodnotu (kopie dokladů z Komerční banky a.s., potvrzení, že R. Š. má dispoziční právo k bankovnímu účtu žalobkyně, z něhož není patrné, kdo vlastně finanční prostředky na bankovní účet vkládal a kdo a za jakým účelem využíval). Stejný závěr se týká i příjmových dokladů o platbách společného nájmu bytu za měsíce květen až listopad 2012. Podstatná je především ta skutečnost, že žádný z žalobkyní předložených dokladů neprokazuje, že by žalobkyně skutečně měla s R. Š. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, samotné sdílení společné domácnosti s občanem České republiky nepostačuje k tomu, aby cizinec mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské Unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. V ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou výslovně zakotveny dvě podmínky vyžadované zákonem pro přiznání tohoto postavení – první z nich je existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi cizincem a občanem Evropské Unie a druhou sdílení společné domácnosti. Obě tyto podmínky musí být splněny (a cizincem prokázány) zároveň. Protože v případě žalobkyně nebylo prokázáno naplnění první podmínky, tj. existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobkyní a R. Š., je případné prokázání dispozičního práva R. Š. k bankovnímu účtu žalobkyně u Komerční banky a příjmových dokladů o platbách společného nájmu bytu za měsíce květen až listopad 2012 k prokázání sdílení společné domácnosti mezi těmito osobami nepostačující. Proto také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí příslušně konstatoval, že „aby mohla účastnice řízení být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie, musela by hodnověrným způsobem doložit, že má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s panem R. Š., a že s ním žije ve společné domácnosti (musí být doloženo splnění všech podmínek, nikoli pouze skutečnost, že spolu žijí v témže bytě).“

V této souvislosti soud poukazuje na čl. 3bod 2 písm. b) citované směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož usnadňuje *hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah*. Žalovaným aplikovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců jsou v souladu s legislativou Evropské unie.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště (odst. 1). Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn (odst. 2).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31, pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice při vědomí, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.

Pokud žalobkyně namítala porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný nebyl povinen vyjádřit se podrobně ke všem okolnostem uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jeho stručné vyjádření k některým okolnostem bylo pro účely posuzované věci dostačující. Význam citovaného ustanovení jak vyplývá jednak z jeho samotného znění, tak i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, je soustředěn na správní vyhoštění z území České republiky. Takové rozhodnutí však ve věci žalobkyně vydáno nebylo. Správní orgány proto neporušily a ani § 68 odst. 2 správního řádu.

Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Městský soud v Praze posoudil žalobní námitky týkající se procesních pochybení žalovaného tak, že je neshledal odůvodněnými.

Námitka, podle níž žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není opodstatněná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které má oporu ve spisovém materiálu, vyplývá, že žalobkyně k předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu předložila všechny doklady, které zákon o pobytu cizinců vyžaduje. Správní orgán prvního stupně následně v souladu se zákonem o pobytu cizinců zjišťoval, zda ve smyslu § 87b tohoto zákona je splněna podmínka trvalého partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vyžádal si od žalobkyně doložení jejího tvrzení ohledně existence takového vztahu a za tímto účelem provedl řadu důkazů, tj. žalobkyně a pana R. Š., dále místní šetření na adresách, které žalobkyně označila jako místo společného pobytu s R. Š., na jejichž základě dospěl k závěru o neexistenci vztahu obdobnému vztahu rodinnému. Podle názoru soudu byl v inkriminované věci skutkový stav správním orgánem náležitě zjištěn v rozsahu stanoveném v ustanovení § 3 správního řádu.

Neobstojí námitka, že výslech účastníků byl proveden v lednu 2012 a rozhodnutí bylo vydáno v květnu 2013, neboť ze sdělení Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, ze dne 12. 2. 2013 je zřejmé, že ve dnech 7. 2. 2013 v 18:40 hod., 8. 2. 2013 v 9:150 hod. a 11. 2. 2013 v 19:00 hod bylo příslušníky policie na adrese X, provedeno místní šetření, a to pobytová kontrola žalobkyně. Při tomto šetření bylo zjištěno, že v bytě o velikosti

2+kk v soukromém vlastnictví paní V. V., nar. 21. 6. 1963, matky žalobkyně, označeném pouze č. 111, by měli bydlet kromě žalobkyně a R. Š., rovněž rodiče žalobkyně V. V. a K. K.. V bytě byla přítomna pouze žalobkyně, která na dotaz, kde je pan Š., uvedla, že je právě na Moravě u rodičů, kde má nějakou práci. Přitom do protokolu sepsaného Ministerstvem vnitra dne 25. 1. 2012, č. j. OAM-8397-14/PP-2011, že R. Š. do 18 let žil v dětském domově bez rodičů. Žalobkyně ukázala své a přítelovo oblečení, toto bylo zatím na ramínkách na věšáku a ve velkých taškách, neboť čekají na skříně. Ukázala hygienické potřeby uložené v koupelně, které podle jejích slov byly její a pana Š. Boty uložené na chodbě byly pouze dámské.

Hodnocením provedených důkazů se správní orgány obou stupňů ve svém rozhodnutí zabývaly, když zejména podrobně poukázaly na výsledky účastníků řízení a rozpory zjištěné v jejich výpovědích. Správní spis neobsahuje žádný podklad pro tvrzení, že by žalobkyně navrhla provedení jakéhokoliv konkrétního důkazu. Podle názoru soudu žalobkyni byl dán prostor, aby při zjišťování skutkového stavu věci mohla spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v její prospěch. Ani jeden z výše popsanych závěrů správního orgánu ohledně zásadních rozporů ve výpovědích žalobkyně a R. Š. však žalobkyně žádnou konkrétní námitkou v žalobě nezpochybnila, ani nevyvrátila. Ke zpochybnění či vyvrácení těchto závěrů nepostačuje obecný poukaz žalobkyně na cca roční interval mezi provedenými výsledky a vydáním rozhodnutí.

Žalobní námitka vytýkající žalovanému porušení § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy, je naprosto obecná a nekonkrétní. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. V inkriminované věci žalobkyně toliko obecně namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy a odvolacími námitkami. Naprostá obecnost uvedených žalobních námitek brání tomu, aby se jí soud jakkoliv zabýval.

Žalovaný neporušil ani ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, když přezkoumal prvostupňové rozhodnutí na základě uplatněných odvolacích námitek.

Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že správní řízení bylo vedeno účelově, když zjevně bylo vedeno snahou správního orgánu prvního stupně náležitým způsobem objasnit stav věci, porovnání souladu jejich odpovědí umožňuje vytvořit si představu o společném životě žalobkyně a R. Š., popř. prověřit věrohodnost jejich výpovědí. Žalovaný tedy neporušil ani ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, když důkazy hodnotil podle své úvahy, avšak přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedla žalobkyně.

Podle názoru soudu bylo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu vedeno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný řádně vyhodnotil provedené důkazy a srozumitelným způsobem popsal úvahy, na základě kterých dospěl k závěru o neprokázání existence vztahu obdobnému vztahu rodinnému. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyhovuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. Soud vzhledem k výše uvedenému nepřisvědčil ani obecným žalobním námitkám vytýkajícím žalovanému porušení zásad

ochrany nabytých práv v dobré víře a souladu s veřejným pořádkem zakotveným v § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

V době, kdy žalobkyně podala svou žádost o povolení přechodného pobytu, rozhodně nebylo možné její vztah s R. Š. vzhledem k zanedbatelně krátké době jeho trvání označit za trvalý. Účastnické výpovědi vztah obdobný vztahu rodinnému neprokazují. V odvolání žalobkyně, ani v podané žalobě nelze dohledat vůbec žádnou zmínku o „citové vazbě“ mezi účastníky, která je typická pro vztah obdobný tomu, který k sobě cítí členové rodiny. Žalobkyně skutečně žádný doklad, jenž by prokazoval, že s R. Š. mají trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, správnímu orgánu nepředložila. Jak již bylo konstatováno shora, jím předložené listiny se vesměs vztahovaly ke sdílení společné domácnosti se jmenovanou a k úhradám nákladů spojených s bydlením, nikoliv k charakteru jejich vztahu. Dokladem potvrzujícím, že žalobkyně má s R. Š. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, není ani potvrzení z Komerční banky a.s., že R. Š. je žalobkyní zmocněn k jejímu účtu, a ani příjmové doklady o platbách společného nájmu bytu za měsíce květen až listopad 2012. Podle napadeného rozhodnutí bylo nosným důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně neprokázání existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobkyní a R. Š.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková